

Els mètodes nazis de Ciudadano's (I)

written by Lluís de Yzaguirre | 21 de desembre de 2018

Aquesta és la primera part d'un reportatge que hem partit en dues entregues. Podeu llegir la segona part [aquí](#).

Els que hem patit la fúria verbal amb què l'imperialisme espanyol castiga qualsevol que qüestionï el seu dret natural a imposar-se i hem tingut l'oportunitat d'analitzar els mecanismes amb què els missioners de l'«engrandecimiento de España» perverteixen el llenguatge i prostitueixen la comunicació sovint ens hem sorprès davant la paradoxa que, com més barroera és la manipulació que fan, més fàcilment triomfen els mantres que proposen.

L'estupefacció és majúscula quan comproves (amb una simple lectura del document o les declaracions que serveixen d'excusa per a l'ofensiva) que tot el seu furor es fonamenta en una tergiversació matussera de les paraules dites o escrites, tergiversació que qualsevol persona alfabetada pot desmuntar, i es fa evident que ningú es pren la molèstia d'anar a les fonts.

Va ser així amb el manifest de Koiné, ho tornem a veure amb la *via eslovena* (de fet, la *via sèrbia*) i en trobem un exemple paradigmàtic amb l'adulteració de l'article en què el llavors encara no M.H. Senyor Torra (m'hi referiré, doncs, com a Quim Torra) denunciava un cas de catalanòfobia, el molt citat i poc llegit article sobre les bèsties.

L'operació de demolició personal que s'ha fet amb aquest article és d'una potineria tan extrema que fa pensar que els nivells d'analfabetisme funcional són més severos del que podria semblar quan s'analitza el consum cultural de la societat catalana.

El més il·luminador que es desprèn d'analitzar els mètodes d'intoxicació informativa dels annexionistes espanyols (liderats per C's) és que estan aplicant amb èxit els mètodes elaborats pel nazisme per al control ideològic de les masses, i sembla que els està funcionant. De fet, tenir la barra de presentar la repressió dels llaços grocs (ergo, de la llibertat d'expressió) com una neteja, ens duu directament a la «ideologische Reinigung», la neteja ideològica del III Reich, que Walter Schellenberg (Department IV E) va dissenyar per a després de la conquesta (feliçment frustrada) del Regne Unit. Convençut com estic que els assessors de C's s'inspiren en les tècniques nazis, trobo important fer-ne un esbós.

Els mètodes nazis d'*infoxicació*

Se sol resumir la *infoxicació* nazi amb el tòpic de la mentida repetida mil vegades, atribuït a Goebbels, però això és una simplificació d'un conjunt més ampli de procediments, entre els quals hi ha també el d'evitar que es conegui la veritat, altrament la mentida no l'acaba substituint. D'aquí ve l'obsessió dels feixistes amb els mitjans de comunicació que no controlen i no aconsegueixen d'incorporar al seu No-Do policrom.

La realitat més complexa és que la metodologia nazi d'*infoxicació* implicava diverses pràctiques i té l'origen al cor mateix del pensament hitlerià, *Mein Kampf*. Els estudiosos n'han destacat alguns fragments:

“La propaganda sempre s'ha d'adreçar a les grans masses de la gent (...). Tota propaganda ha de ser presentada de forma popular i ha de fixar el seu nivell intel·lectual per no estar per sobre del nivell de comprensió del menys intel·lectual d'aquells a qui es dirigeix (...). L'art de la propaganda consisteix precisament a despertar la imaginació del públic mitjançant una crida als seus sentiments, a la recerca de la forma psicològica adequada que captarà l'atenció i l'atractiu dels cors de les masses nacionals. Les grans masses de la gent

no estan formades per diplomàtics o professors de jurisprudència pública, ni tan sols de persones que són capaces de formular judicis raonats en casos concrets, sinó d'una multitud vacil·lant d'infants humans que constantment vaguen entre una idea i una altra (...). La gran majoria d'una nació és tan femenina en el seu caràcter i perspectiva que el seu pensament i conducta es regeixen pel sentiment més que per un raonament sobri. Aquest sentiment, però, no és complex, sinó simple i consistent. No està molt diferenciat, però només té les nocions negatives i positives de l'amor i l'odi, el bé i el mal, la veritat i la falsedat (...)"

"La propaganda no ha d'investigar la veritat de forma objectiva i, en la mesura que és favorable a l'altre costat, presentar-la d'acord amb les regles teòriques de la justícia; de fet, ha de presentar només aquest aspecte de la veritat que és favorable al seu propi costat (...). Els poders receptius de les masses estan molt restringits, i la seva comprensió és feble. D'altra banda, obliden ràpidament. Essent així, tota propaganda efectiva ha de limitar-se a alguns elements essencials i aquests han de ser expressats en la mesura del possible en fórmules estereotipades. Aquestes consignes s'han de repetir persistentment fins que l'últim individu ha arribat a captar la idea que s'ha presentat (...). Tot canvi que es faci en el tema d'un missatge propagandista sempre ha de fer èmfasi en la mateixa conclusió. El lema principal, per descomptat, hauria de ser il·lustrat de moltes maneres i des de diversos angles, però al final sempre cal tornar a l'afirmació de la mateixa fórmula".

Citacions de Mein Kampf: traducció a l'anglès del 1939 de James Murphy, [hostatjada al](#) Project Gutenberg i traducció de Google.

L'origen hitlerià d'aquesta metodologia queda reforçat per la frase que s'atribueix al dictador nazi quan planificava la invasió de Polònia, molts anys més tard:

Durant mesos abans del començament de la Segona Guerra Mundial el 1939, els diaris i líders alemanys havien dut a terme una campanya de propaganda nacional i internacional que acusava les autoritats poloneses d'organitzar o tolerar la neteja ètnica violenta dels alemanys ètnics residents a Polònia. El 22 d'agost, Adolf Hitler va dir als seus generals:

Us proporcionaré un *casus belli* propagandístic. La seva credibilitat no importa. Al vencedor no se li pregunta mai si havia dit la veritat.

Roy Godson; James J. Wirtz (2011). *Strategic Denial and Deception: The Twenty-First Century Challenge*. Transaction Publishers. p. 100. ISBN 978-1-4128-3520-6.

O sigui que això de les *fake news* és força més antic que la Internet. I això que el vencedor queda impune de les seves mentides, segueix essent cert mentre José María Aznar no sigui dut davant del Tribunal Penal Internacional.

Demostrat que la manipulació és un tret nuclear del nazisme, és ben cert que qui en va ser el mestre de cerimònies fou Joseph Goebbels, a qui s'atribueix un hendecàleg, autoria sobre la qual tinc algunes reserves però que certament està corroborat per la història que aquest hendecàleg fou la guia dels propagandistes nazis.

En aquest hendecàleg, hi ha tres principis que els deixebles de Goebbels estan aplicant intensivament contra Catalunya i que [he trobat](#) formulats així:

3. Principi de la transposició. Cal carregar sobre l'adversari les pròpies errades o defectes, responent a l'atac amb l'atac. Si no pots negar les males notícies, inventa'n altres que distreguin.

6. Principi de l'orquestració. La propaganda ha de limitar-se a un nombre petit d'idees i repetir-les incansablement, presentades un i altre cop des de diferents perspectives però

sempre convergint sobre el mateix concepte. Sense fissures ni dubtes. D'aquí també ve la famosa frase: "Si una mentida es repeteix prou, acaba per convertir-se en realitat".

11. Principi de la unanimitat. Cal arribar a convèncer molta gent que pensa "com tothom", creant una falsa impressió d'unanimitat.

De fet, els podem trobar tots onze aplicats contra Catalunya (com el cinquè, de la vulgarització), però amb aquests tres quedarà clar d'on vénen els mètodes de C's.

El primer dels tres que destaco el trobem en la depravació de presentar un escrit (de Quim Torra) contra el supremacisme nacionalista i contra el genocidi lingüístic com si fos supremacista. Hi dedicarem una anàlisi detallada.

Quant al segon principi (orquestració), no m'hi entretindré gaire perquè el tenim exemplificat cada vegada que un representant de C's obre la boca. Imagino que tothom té clar que agafen un mantra simplista (que no té cap fonament) i el repeteixen fins a l'avorriments, generalment en castellà ("la propaganda sempre s'ha d'adreçar a les grans masses de la gent") per a fomentar l'odi. En trobem un bon exemple en aquesta dissecció que fa @joethebrew:

Des de que Ciudadanos van començar a utilitzar la frase "comandos", no han parat. Aquí l'Inés Arrimadas a la roda de premsa del parlament del 3 d'octubre de 2018.

Diu "comandos separatistas" 24 vegades en menys de 20 minuts.
pic.twitter.com/LhsWn0pR7C

– Joe Brew (@joethebrew) [December 8, 2018](#)

Pel que fa al tercer, es tracta d'un treball coral amb tots els mitjans d'infoxicació annexionistes (premsa analògica i digital, ràdios, TV i xarxes socials), que ajuda a mantenir

les aparences de *Màdrix*, un món de ficció on Espanya és un estat de dret sense màcula de corrupció, el seu rei és un demòcrata, els tribunals són imparcials i independents i la policia no comet mai cap crim. Dins d'aquest treball coral, els solistes són els *sidralers* Rivera, Arrimadas, Carrizosa i Cañas, en gira permanent per tots els platós dels mitjans de la dictadura borbònica. Malgrat que la CCMA encara no s'ha tret el 155 de sobre, els feixistes se la volen carregar perquè arriba a un 20% dels catalans i dilueix el bombardeig de *fake news* des dels mitjans del règim. Per als habitants de *Màdrix*, TV3 és la pastilla blava que els permetria escapar-ne.

Com convertir una acusació de supremacisme en el contrari

Em jugaria el sou d'un any que la majoria dels que diuen que en Quim Torra ha titllat de bèsties els castellanoparlants no han llegit ni l'article original ni alguna traducció no tendenciosa al castellà. No us el reprodueixo, però en faré citacions que podeu contrastar en [aquest enllaç](#). El moll de l'os és que s'hi tracta de bèsties els genocides lingüístics, els supremacistes en general i els catalanòfobs en particular. Com tants i tants autors han tractat de bèsties els racistes, els masclistes o els homòfobs. Què en diu?

Dels supremacistes catalanòfobs en general:

“Els repugna qualsevol expressió de catalanitat. És una fòbia malaltissa. Un odi pertorbat, nauseabund, com de dentadura postissa amb verdet, contra tot el que representa la llengua. Es passegen impermeables a qualsevol esdeveniment que representi el fet català. Els crea urticària. Els rebotja tot el que no sigui espanyol i en castellà.”

De la persona concreta que evidencia el seu pensament genocida:

“Es removia, inquieta, desesperada, horroritzada per haver de sentir quatre mots en català (...) en una llengua que odia.”

Deixant de banda les floritures literàries pròpies de l'autor,

les idees les pot subscriure qualsevol persona que hagi seguit els darrers 40 anys les andanades permanents dels franquistes contra qualsevol esforç per a salvar la llengua catalana. Però podria ser que algú de fora (algun estranger que no vingui d'Espanya sinó de la resta de l'estranger) dubti que al tercer mil·lenni hi pugui haver gent així.

Si aquest nouvingut dubtava que a Espanya hi pugui haver aquests nivells de catalanofòbia, només caldria que fullegés alguna d'aquestes notícies:

- ["Los insultos a Shakira por cantar en catalán llegan a los diarios anglosajones"](#)
- ["Por qué no doblaron las campanas por Germán y Joseba?"](#)
- ["Sergio Ramos se molesta por una pregunta en catalán a Piqué"](#)
- ["La verguenza de Almería"](#)
- ["El menyspreu de Carrizosa als castellers: "Punyetero castell""](#)
- ["Críticas al entrenador del Lleida por responder en catalán"](#)

O que donés un cop d'ull a algunes de les piulades que tanquen aquest reportatge.

Podem acusar, doncs, en Quim Torra d'inventar-se la catalanofòbia? Pel que sembla, fins i tot a les universitats estrangeres s'estudia el rebuig del català entre els estudiants falsament immersos; vegeu [*Different Ways to Hate a Language in Catalonia: Interpreting Low Solidarity Scores in Language Attitude Studies*](#), de Michael Newman (Queens College and Graduate Center, CUNY)

Llavors, si l'article, el que fa és una crítica que tot demòcrata i persona civilitzada hauria de compartir, d'on ve la poca-soltada d'acusar l'autor de supremacista?

- D'entrada, sembla que els líders de C's se senten perfectament identificats amb el monstre catalanòfob que

dibuixa en Quim Torra, per a ells l'escrit és un mirall que els mostra ben bé com són.

- En segon lloc, es demostra que imaginem ser l'arquetip de castellanoparlant i que tots els castellanoparlants de Catalunya són catalanòfobs com ells, de manera que prenen la denominació "bèstia" com una al·lusió als castellanoparlants que suposen que de natural han d'odiar Catalunya.
- I la tercera cosa que els obnubila és que ja fa molt de temps que confonen «castellanoparlant» amb «monolingüe espanyol empadronat a Catalunya», que obliden que a la part de Catalunya que no està sota administració francesa sinó espanyola tots els ciutadans estem obligats a ser castellanoparlants en virtut de la constitució supremacista i racista del 78.

Doncs, si hi hagués el més mínim argument que sustentés la *bestiesa* de pensar que en Quim Torra tractava de bèsties els castellanoparlants, ens estaria dient bèsties a tots, començant per ell mateix. Però el sil·logisme no resisteix la més mínima confrontació amb la realitat:

Premissa major: Tots els castellanoparlants són catalanòfobs.
Premissa menor: Tots els catalanòfobs són bèsties. Conclusió:
Tots els castellanoparlants són bèsties.

Sil·logisme que no m'invento especulativament. Vegeu:

Tampoc no resisteix aquest sil·logisme la comparació amb l'article original, per això la majoria dels artífexs de la unanimitat goebbelsiana es limiten a citar-se entre ells però mai l'article que suposadament han llegit.